

MLADI SRPSKI AUTORI BILI SU GOSTI SAJMA KNJIGE U ISTRI

Veličine problema uglavnom odnose pobjedu nad snagom htjenja

Dorđe Miketić autor je knjige "Paradajz", a Dana Todorović djela "Park Logovskoj" objavljene u izdanju Geopoetike

PULA - Na nedavno završenom Sajmu knjiga svoja su djela objavljena u izdanju Geopoetike predstavili Dorđe Miketić ("Paradajz") i "Dana Todorović ("Park Logovskoj").

Zanimljivo je napomenuti da je Miketić po profesiji stomatolog, a završio je i specijalizaciju iz oralne kirurgije i implantologije. Todorović se bavila glumom i prevodenjem.

Artikulirani glas generacije

- Svojim djelima predstavljate glas generacije razapete između raznih problema i htjenja. Odakle crpate ideje za Vaša djela?

Miketić: - Iako ne mislim da može postojati jedan jasno artikulirani glas generacije, ipak, tema romana, koja se, između ostalog, bavi sveprisutnom dilemom - otići ili ostati iz zemlje, me upućuje na onu generaciju kojoj pripadam, a koja ima snažnu zajedničku karakteristiku da se zbog rata i suočavanja s nacionalnim politikama morala svakodnevno susretati s tom dilemom. Također, istraživao sam upravo zašto rastrzani između htjenja i problema, tako često, u našim društvima, veličine problema odnose pobjedu nad snagom htjenja. Muči me to pitanje: jesu li ovdje problemi zaista toliko veli-

ki i nepremostivi ili su nam htjenja skromnija, neambicioznija...

- Po struci ste stomatolog, a već neko vrijeme vrijedno i uspješno bavite se pisanjem. Kako je sve to krenulo?

Miketić: - Nikada se nisam uspio "spakirati" samo u jedan identitet: mamin sin, panker, štreber, kirurg, čitatelj, filmofil, kuhar, putnik... nego sam naučio, točnije još uvijek učim, da balansiram između mnogih. A primijetio sam da takve ljude i mjesta volim.

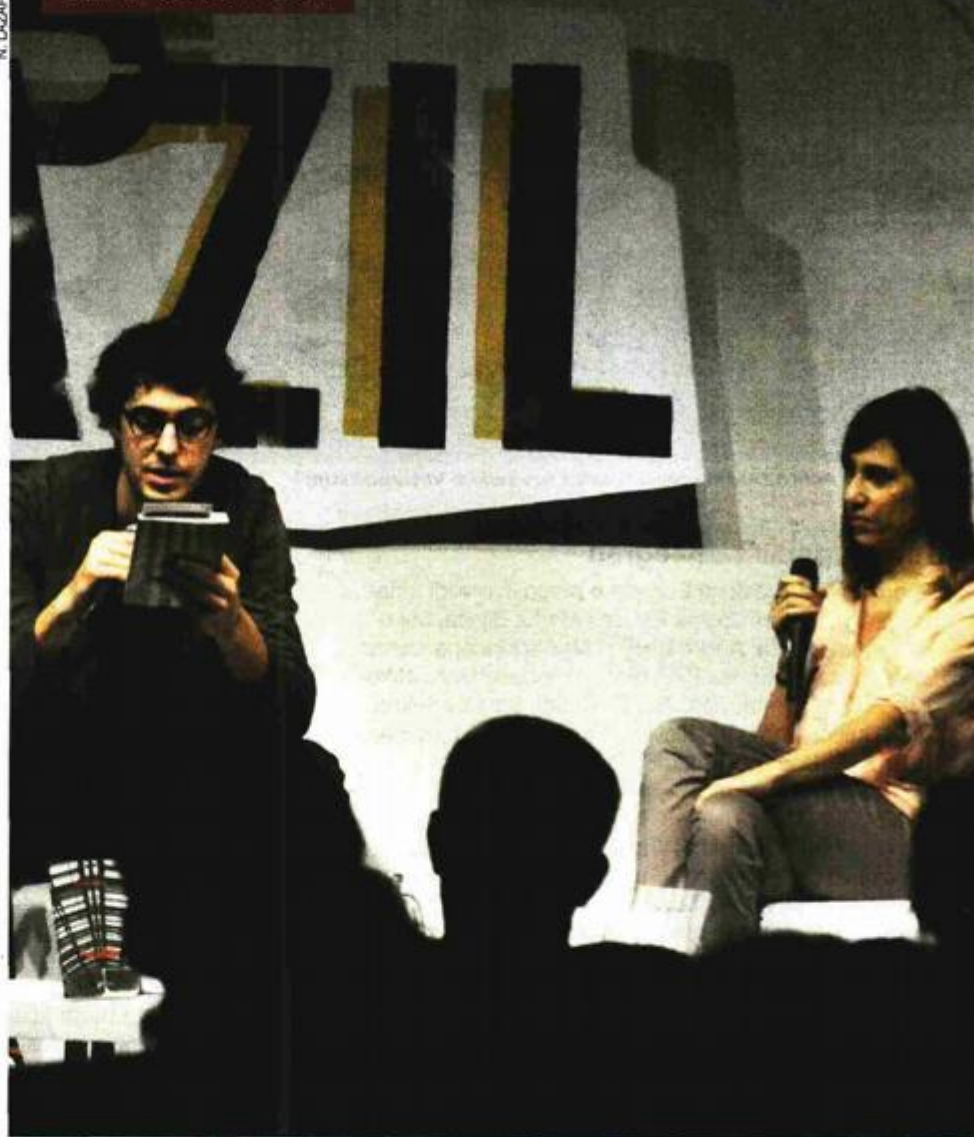
Istra je jedno od njih jer nema jedan zaokružen identitet, već dopušta mnogim glasovima da komuniciraju i razvijaju se. Zato je meni Istra tako plemenita i inspirativna. Strast prema književnosti se kod mene razvija paralelno, kao snažna potreba za pričom intimnim istraživanjem ljudskog duha i odnosa, koje vidim da je nemoguće namiriti, stoga ne vidim književnost kao karijeru, već kao nepregledni poligon za tumačenje života. Pored oralne kirurgije, vodim i jedan mali restoran, pa mi je najveći uspjeh pronaći vrijeme za knjigu, čitanje i tek kada nešto moram kazati - za pisanje. I tada sam najmirniji.

Mrak kao kontrast humoru

- "Park Logovskoj" temelji se na kafijskoj i orvelovskoj atmosferi. Kako je nastala ideja za pisanjem takvoga romana?

Todorović: - Moja prva knjiga također je definirana kao orvelovska i kafijska,

RAZGOVOR

Dorđe Miketić i Dana Todorović

a pretpostavljam da ove usporedbe postoje zbog napetosti i tjeskobe koju sadrže moji romani, što vjerojatno proizlazi iz moje želje da uvučem čitatelja u radnju, da ga približim glavnom liku da bi zajedno s njim potražio izlaz iz nezgodne situacije. Što se tiče one po-

četne ideje za "Park Logovskoj", ona je bila uvjetovana isključivo temom koja je aktualna u mom životu, a to je - put preobražaja, iscjeljenja, osvješćivanja... moglo bi se reći, potraga duše za svojom suštinom.

- Mnogi kritičari navode da slijedite put Bulgakova i

Puškina, odnosno da spajate humor i mrak ljudske duše. Koji su Vaši uzori?

Todorović: - Ne bih mogla izdvojiti neke konkretne pisce kao uzore, ali stilska opredijeljenost u ovom romanu je nastala iz moje ljubavi prema klasičnoj ruskoj književnosti. Pisci poput

Gogolja i Bulgakova majstori su onog suptilnog, nenametljivog humora "obilnog" ironijom, u kome ja kao čitatelj toliko uživam da sam odlučila da se u njemu iskušam kao pisac, bez ikakvih pretenzija, već isključivo iz želje za poigravanjem. Naravno, kako su dvojnosti sastavni dio ljudskog iskustva i neminovnost na putu bilo kakve promjene ili rasta, mrak u romanu postoji kao kontrast ovom humoru i lakoći, i činilo mi se nužnim da i njega prikazem ne bi li svjetlost zablistala u punom sjaju.

Pisanje zna biti mukotrpan posao

- Bavite se i prevodenjem, je li je teže prenijeti tuda ili napisati vlastita djela?

Todorović: - Kako za koga. Pisanje zna biti mukotrpan posao, koji zahtijeva dosta discipline, ustrajnosti, vjere, pa zato pretpostavljam da je većini lakše prevoditi tuđa djela. Za mene čin pisanja predstavlja vid kreativne slobode koji više zadovoljava.

S druge strane, i za prevodenje je potrebna poprilična doza kreativnosti i čini mi se da ljudi često, potpuno nepravedno, za ovaj poziv vezuju neku vrstu mehanike ili automatizma. Treba imati talenta da se prodre u suštinu jezika na koji se prevodi, da se pronade taj delikatan balans između preciznosti i umjetničke slobode, i nije ni čudo što ova dva zanimanja - pisac i prevoditelj - nerijetko idu jedno uz drugo.

Vanesa BEGIĆ